

nost ani netvrdí, že výsledky činnosti Nathana R. jako rituálního řezníka jdou na risiko náboženské obce nebo — jak věc determinuje zákon č. 221/24 — na její vrub.

Právě tak selhává poukaz stížnosti na to, že úkony rituálního řezníka slouží jen uzavřené třídě obyvatelstva a že podle rituálních předpisů musí mít osoba, úkon rituálního řezníka provádějící, zvláštní kvalifikaci, neboť ani z těchto skutečností neplyne, že náboženská obec, reprezentující onu uzavřenou třídu případně zkoumající kvalifikaci rituálního řezníka, jest s hlediska nahoře podaného zaměstnavatelkou rituálního řezníka v této jeho činnosti. Ostatně stížnost posléze uvedeným poukazem brojí jen proti názoru žal. úřadu, že Nathana R. jest považovati za samostatného podnikatele, právě tak jako výkladem, že u rituálního řezníka není podnikatelského riska a schází též předpoklad provozovacích prostředků.

I v tomto nazírání jest stížnost na omylu. Neboť v pouhé skutečnosti, že osoba mající prováděti úkony rituálního řeznictví, musí mít zvláštní kvalifikaci, že tuto kvalifikaci zkoumá náboženská obec, a podle docílených výsledků svého zkoumání rituálního řezníka ustanovuje, nelze ještě spatřovati založení služebního nebo pracovního poměru k náboženské obci jako k zaměstnavatelce, nýbrž jest v ní spatřovati jen autorisaci k výkonu rituálního řeznictví, již ustanovený rituální řezník samostatnosti podnikatelské nepozbývá. Co pak se týče tvrzení, že u rituálního řezníka není podnikatelského riska a že též schází předpoklad provozovacích prostředků, nemají skutečnosti ty, i kdyby byly pravdivé, pro otázku, které se stížnost dotýká, žádného významu, neboť určité zaměstnání nepřestává býti samostatnou podnikatelskou činností jen proto, že při něm pro jeho zvláštní, výsadní povahu ve skutečnosti žádného podnikatelského riska není, nebo proto, že k jeho výkonu není třeba zvláštních provozovacích prostředků. — — —

Č. 10.261.

Pojištění nemocenské: K náhradě podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 jest povinen i zaměstnavatel, jehož zaměstnanec zůstal nepřihlášen proto, že zaměstnavatel nedopatřením místo zaměstnance toho přihlásil jiného.

(Nález ze dne 12. ledna 1933 č. 172.)

Prejudikatura: Boh. A 7441/28, 8684/30.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v N. proti zemskému úřadu v Praze o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze 13. února 1928 oznámila stěžující si nemocenská pojišťovna v N. firmě Josef B. a synové v N., že šetřením bylo zjištěno, že firma zaměstnávala dělníka Josefa C., kterého u pojišťovny nepřihlásila, ač pojištění podléhal. Vzhledem k tomu, že uvedený Josef C. dne 14. listopadu 1927 onemocněl, utrpěv úraz na cestě z práce, byl

pojišťovnou léčen a podporován od 17. listopadu do 3. prosince 1927, čímž pojišťovně vzešly výlohy v částce 272 Kč, jejíž náhradu žádá pojišťovna na základě § 20 zák. č. 221/24.

V odvolání z tohoto výměru uvedla firma Josef B. a synové, že Josef C. nastoupil u ní do práce dne 17. května 1927, byl ihned k pojištění přihlášen, dne 19. října 1927 onemocněl a do práce opět nastoupil 14. listopadu 1927. Téhož dne byl znovu k pojištění přihlášen přihláškou č. 956, v níž však při opisování katastru jeho správné křestní jméno Josef bylo zaměněno nesprávným Jaroslav jiného dělníka téhož jména. Uvedeného dne nastoupil u firmy jediný C., a to Josef, nikoliv Jaroslav. Téhož dne 14. listopadu 1927 Josef C. na cestě z práce si vyvrtnul nohu, byl dne 15. listopadu 1927 uznán práce neschopným a byl tohoto dne firmou odhlášen.

Po provedeném šetření zrušila osp v Náchodě rozhodnutím z 11. května 1928 v odpor vzatý výměr okr. nemoc. pojišťovny v N. a uznala, že firma Josef B. a synové není povinna nahraditi pojišťovně podpůrný náklad léčebný, poněvadž předpoklady § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 nejsou dány, neboť z okolností úředním šetřením na jevo vzešlých jest patrné, že přihláškou firmy ze 14. listopadu 1927 byl nesporně míněn zaměstnanec Josef C., který toho dne v závodě firmy po kratší nemoci práci opět nastoupil, nikoli bývalý zaměstnanec Jaroslav C., který ze zaměstnání firmy vystoupil dne 6. srpna 1927 a po té již u firmy vůbec zaměstnán nebyl.

Odvolání stěžující si pojišťovny z tohoto rozhodnutí bylo zamítnuto nař. rozhodnutím, jež vyslovilo, že odvolání nevyhovuje a v odpor vzaté rozhodnutí potvrzuje z jeho správných důvodů s tímto dodatkem: Konaným šetřením bylo zjištěno, že u firmy Josef B. a synové v N. nastoupil dne 14. listopadu 1927 do práce pouze Josef C., narozený roku 1888, nikoli Jaroslav C., narozený roku 1907 a minila tedy firma svojí přihláškou ze 14. listopadu 1927 č. 956 přihlásiti Josefa C. r. 1888 narozeného, což vysvitá také z toho, že v rubrice »předešlý zaměstnavatel« uvedeno bylo »byl nemocen«. Tato poznámka mohla se týkati právě pouze Josefa C. Běží tu tedy v takovém případě pouze o zřejmý omyl v přihlášce, a nelze proto z tohoto omluvitelného omylu vyvozovati přísné důsledky ustanovení § 20 odst. 2 zák. č. 221/24.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Předpisem 2. odst. § 20 zák. č. 221/24 jest, případně bylo pro dobu, o kterou jde, stanoveno, že zaměstnavatel jest povinen nahraditi nemocenské pojišťovně náklady za dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, ačkoliv pojištěnec nebyl přihlášen buď vůbec nebo náležitým způsobem (§ 18 odst. 1 písm. a) nebo po uplynutí lhůty § 17, teprve když nastal pojistný případ.

Toto ustanovení ukládá zaměstnavateli povinnost řečené náhrady za předpokladů v zákoně vytčených zcela všeobecně, nerozlišujíc, zda nepřihlášení zaměstnance k pojištění nebo přihlášení nenáležité nebo opožděné stalo se úmyslně či nikoliv, a neomezujíc náhradní povinnost zaměstnavatelovu jen na zanedbání, vytčené v první eventualitě. Náhradní povinnost zaměstnavatelova jest v uvedeném zákonném místě vázána jediné na fakt, že zaměstnanec nebyl k pojištění přihlášen, případně byl přihlášen nenáležitým způsobem nebo opožděně, a není třeba,

aby zanedbání to bylo úmyslné, vědomé nebo zaviněné, t. j. aby zanedbání to bylo provázeno takovými okolnostmi, jež svědčí o nějaké vině zaměstnavatelově, poněvadž zákon toho nikde nepožaduje (srov. Boh. A 7441/28 a 8684/30). Zakládá tudíž náhradní povinnost zaměstnavatelovu podle hořejšího předpisu, i když zanedbal přihlašovací povinnost pouhým nedopatřením, a nepadá při tom na váhu, zda a jak své nedopatření omlouvá.

Jinak by tomu ovšem bylo, kdyby šlo o to, zda se zaměstnavatel dopustil přestupku § 260 lit. a) téhož zák. Pravíť tento předpis, že přestupku se dopustí zaměstnavatel, jenž nevyhoví včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací, nařízené tímto zákonem, nebo neučiní tak správně. Zde zákon sám výslovným ustanovením vylučuje trestní důsledky, jimiž stihá nevyhovění nebo nenáležité vyhovění ohlašovací povinnosti, jestliže pro své opomenutí má zaměstnavatel náležitou omluvu, a bylo by proto, kdyby stěžující si firma byla stihána pro přestupek § 260 lit. a) zkoumati, zda důvod, proč skutečný její zaměstnanec Josef C. zůstal nepřihlášen, jest náležitou omluvou ve smyslu cit. ustanovení.

Leč ustanovení tohoto předpisu o náležité omluvě jest vyjimečným ustanovením pro řízení o trestním činu, a nemůže proto v něm býti hledána zásada, již by bylo možno uplatňovati ve všech případech, kde uvedený zákon k nepřihlášení zaměstnance připíná určité právní účinky (srov. Boh. A 8684/30). Nelze pak přisvědčiti odchýlnému názoru, jež vyjádřil žal. úřad v odvodním spise.

Jest proto k náhradě podpůrného nákladu podle citovaného § 20 odst. 2 povinen i zaměstnavatel, jehož zaměstnanec zůstal nepřihlášen proto, že zaměstnavatel, prováděje přihlášení tohoto zaměstnance, přihlásil fakticky místo něho nedopatřením osobu jinou.

Č. 10.262.

Policejní řízení trestní. — Pojištění nemocenské, invalidní a starobní (Slovensko): Může úřad uložit nemocenské pojišťovně náhradu nákladů trestního řízení, které k návrhu pojišťovny bylo proti zaměstnavateli zavedeno pro nepřihlášení zaměstnanců, které však skončilo osvobozením zaměstnavatele?

(Nález ze dne 12. ledna 1933 č. 308.)

Prejudikatura: Boh. A 9462/31.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o náklad trestního řízení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 22. května 1929 oznámila stěžující si pojišťovna okresnímu úřadu v Prešově, že Ladislav B. v P. své zaměstnance pojištění podléhající k pojištění nepřihlásil, a žádala o zavedení trestního řízení pro přestupek § 260 zák. č. 221/24.

Okresní úřad v Prešově jako policejní trestní soud I. stolice rozsudkem ze 13. srpna 1929 osvobodil Ladislava B. od obžaloby a uložil stěžující si pojišťovně, aby nahradila útraty trestního řízení částkou 30 Kč.